

Ἄμαρτία καὶ ἀρρώστια- Λύτρωση καὶ θεραπεία (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



«Τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ στὸν παραλυτικὸ τῆς Καπερναοῦμ συνδέει τὴν ἀρρώστια μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴ συγχώρηση μὲ τὴ θεραπεία. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς πρῶτα θεραπεύει τὸ κέντρο καὶ τὴ ρίζα τῆς ἀρρώστιας, δηλαδή τὴν ἁμαρτία καὶ στὴ συνέχεια προσφέρει τὴ σωματικὴ θεραπεία. Αὐτὴ ἡ θεραπεία εἶναι ἡ ἀπόδειξη ὅτι «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐξουσίαν ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας». Ἄν δὲν ὑπάρχει μία τέτοια σχέση καὶ συνάφεια μεταξύ τῆς συγχώρησης καὶ τῆς θεραπείας, τότε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ παραμένουν ἀκατανόητα, μετέωρα καὶ χωρὶς συνοχή. Ὁ Χριστὸς κηρύττει ὡς νικητὴς τῆς ἁμαρτίας, αἶρει καὶ παραμερίζει τὸ βᾶρος τῆς καὶ θεραπεύει τὰ συμπτώματά της, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ ἀρρώστια.



Χριστιανική διδασκαλία και έπιστήμη

Όμως όλα αυτά ακούγονται παράδοξα και προκαλούν τή λογική του σημερινού ανθρώπου. Είναι αντίθετα με τὸ έπιστημονικό του κοσμοείδωλο. Σε κανένα ιατρικό βιβλίο δέν φαίνεται ή σχέση τής άμαρτίας με τήν άρρώστια, οὔτε βέβαια τής θεραπείας με τή σωτηρία. Όστόσο κανείς γιατρός δέν μπορεί νά άρνηθεϊ ὅτι ή άμαρτία, ως καταπάτηση τών νόμων τής ζωής και τών ὁρίων τής φύσεως, άποτελεϊ ξένο σῶμα στὸν ὀργανισμό του ανθρώπου. Είναι βάρος τὸ ὁποῖο πιέζει τήν ψυχή, άμβλύνει τήν άντοχή της και ὀδηγεϊ στήν ψυχική και σωματική άσθένεια και μέσα άπ' αὐτή στὸ βιολογικό θάνατο. Συμπεραίνει λοιπὸν κανείς ὅτι τὸ φυσικό κακὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ ήθικό, πὸ εἶναι ή ρίζα ὄλων τών πόνων και τών θλίψεων του κόσμου.

Ἡ Άγία Γραφή δέν ξεετάζει τὰ έξωτερικά αίτια πὸ προκαλοῦν μία άσθένεια. Δέν άσχολεϊται με τὰ βιολογικά αίτια και τοὺς ιατρικούς τρόπους θεραπείας, τοὺς ὁποῖους έπιβάλλεται νά έρευνᾶ ή έπιστήμη βελτιώνοντας τή φυσική ζωή του ανθρώπου. Ἡ πίστη δέν υποκαθιστᾶ τήν έπιστήμη, οὔτε ή έπιστήμη καταργεϊ τήν πίστη, γι' αὐτὸ και στήν πραγματικότητα δέν συγκρούονται ποτέ. Όταν και οἱ δύο λειτουργοῦν σωστά, βοηθοῦν τὸν άνθρωπο νά άνορθώνεται ἀπὸ τήν πτώση. Ἡ έπιστήμη, ως δυνατότητα του ανθρώπινου νοῦ, εἶναι δῶρο του Θεοῦ, πὸ έχει βέβαια κάποια ὄρια. Όμως πέρα και πάνω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὄρια αρχίζει ὁ άπέραντος χῶρος τής πίστεως. Ἡ άποκάλυψη του Θεοῦ έμβαθύνει στή ρίζα του πόνου, τής

ἀρρώστιας καὶ τοῦ θανάτου ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ διατάραξη τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀπάντηση στὸ πῶς προῆλθε τὸ κακὸ στὸν κόσμο καὶ στὸ πῶς μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ ὄντολογικά.

Ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὴν ἀρρώστια καὶ τὴ θεραπεία

Ὁ Χριστὸς δὲν μιᾶς ποθενὰ γιὰ τὴν οὐσία τῆς ἁμαρτίας, τὴν προϋποθέτει ὅμως στὸ κήρυγμά του σὰν μιὰ φοβερὴ καθημερινὴ πραγματικότητα ποὺ ἐμποδίζει τὴν ἐπικράτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὅσο διαρκεῖ ὁ σημερινὸς κόσμος, ἡ ἀνθρωπότητα θὰ συνεχίζει νὰ ὑφίσταται τὶς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, μία ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι καὶ ἡ ἀσθένεια. Ἡ ἁμαρτία γίνεται πρόξενος θλιβερῶν συνεπειῶν γιὰ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως. Ὅλοι γνωρίζουμε πόσο συχνὰ δοκιμάζεται ἡ ζωὴ μας ἀπὸ τὸ ἄγχος, τὴν ἀγωνία, τὸ φόβο, τὴν ἀνασφάλεια, τὴν ἐσωτερικὴ διάσπαση καὶ διάσταση· μία πνευματικὴ καὶ σωματικὴ κατάσταση ἀρρώστιας καὶ φθορᾶς. Μόνο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀπτικὴ κατανοοῦμε τὴν ἐσωτερικὴ σχέση τῆς ἁμαρτίας μὲ τὴν ἀρρώστια, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ Χριστὸς, καθὼς συναντᾷ τὸν ἄνθρωπο, ζεῖ τὰ δεινὰ καὶ τὴν τραγωδίαν ποὺ προκαλεῖ τὸ κακὸ στὴ ζωὴ του. Μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ θαύματά Του τὸν ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Τοῦ προσφέρει τὴ δυνατότητα νὰ ὑπερικήσει τὸ κακὸ ποὺ εἶναι ριζωμένο μέσα του καὶ ἀποτυπώνεται γύρω του. Ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου συνυπάρχουν στὸ ἔργο καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Κυρίου. Ἡ σώζουσα δύναμη τῆς πίστεως καὶ ἡ θεραπευτικὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ διοχετεύεται στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴ μεταμορφώνει.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἀρρώστια παραμένει μιὰ μεταπτωτικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε θεραπεία, εἴτε εἶναι καρπὸς τῆς θαυματουργικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἴτε εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κατορθωμάτων τῆς ἐπιστήμης, εἶναι μιὰ νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἐναντία στὴ φθορά. Ἐνα ἀκόμη βῆμα, γιὰ νὰ παραταθεῖ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς πάνω στὸ θάνατο μέχρι τὴν ὀριστικὴ ἐκμηδένισή του μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάσταση στὴν αἰωνιότητα. Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr